



Emma Ranta

Sankari vastoin
tahtoaan

Emma Ranta

Sankari vastoin tahtoaan

SAGA Egmont

Sankari vastoin tahtoaan

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2014, 2026 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727313436

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kotiin särkyneen sydämen kera

Kylmä viima kävi kimppuun heti lentoterminalin ovella. Se meni luihin ja ytimiin, sai poskipäät kihelmöimään ja ajatukset palaamaan hetkeksi sinne, mistä lentokone muutama tunti sitten oli noussut ilmaan. Olikohan tämä sittenkään ihan viisas siirto? Jennin mielessä kävi. Hän muistutti itseään viime aikojen tapah-
tumista ja tiesi, että muuta vaihtoehtoa ei ollut. Niinpä hän tarttui päättäväisesti matkalaukkunsa kahvaan ja alkoi hilata laukkua kohti takseja.

Anneli oli kyllä varoitellut kylmästä säästä, ja olihan Jenni itsekin seurannut netistä Suomen lämpötiloja. Silti hän ei ollut varautunut näin hyiseen ilmastoon. Koneessa kuulutettu kahdeksan miinusastetta oli tuntunut kohtuulliselta, mutta itse paikalla tuntui kuin pakkasta olisi ollut ainakin 30 astetta.

Että tervetuloa vain Suomeen, Jenni huokaisi ja veti kauluksiaan tiukemmin pystyyn. Pipoa hänellä ei edes ollut matkassaan, mitä ihmettä hän sillä Espanjassa olisi tehnyt! Hanskat olivat jos-
sain matkalaukun uumenissa, ja jos hän olisi alkanut kaivaa niitä

esiin, hän olisi jäätynyt pystyyn. Oli parempi toimia ripeästi ja päästä lentokentältä jotenkin eteenpäin.

Moni muukin oli pyrkimässä takseille. Nelihenkinen perhe selvitteli välejään, kaikesta päätellen lomamatka ei ollut sujunut kenenkään mielen mukaan. Miestään vastaan tullut nainen säksätti koneen myöhässä olemisesta aivan kuin se olisi ollut miehen vika. Jossain itki pieni lapsi, pari eksyneen näköistä ulkomaalaista katseli neuvottomana ympärilleen ihmetellen, mihin tässä arktisessa jääkarhujen maassa olisi seuraavaksi pitänyt suunnistaa.

Jennillä sen sijaan ei ollut mitään epäselvyyttä suunnastaan. Kunhan hän pääsisi rautatieasemalle, hän katsoisi, milloin lähtisi seuraava juna Tampereelle. Niitä meni onneksi vähintään tunnin välein. Junasta hän soittaisi kotiin, ja jompikumpi tulisi häntä vastaan, isä tai Anneli. Tai ehkä jopa molemmat tulisivat, sillä olihan tämä nyt sentään suuri tapaus.

Tuhlaajatyön kotiinpaluu, Jenni naurahti itsekseen. Vaikka ei-hän kotiväki sellaista ääneen sanoisi, he olivat siihen ihan liian hienotunteisia. Jenni ei osannut sanoa, johtuiko se siitä, ettei Anneli ollut hänen biologinen äitinsä. Ystävät valittivat toisinaan, miten heidän äitinsä laukoivat mielipiteitään joka asiasta ja luulivat tietävänsä kaiken. Anneli oli aina antanut hänen tehdä itse omat ratkaisunsa.

– Niin kai kun ei halua olla mikään paha äitipuoli, ystävät olivat hymähtäneet.

Saattoi siinä tietysti olla perääkin, mutta kyllä Jenni silti olisi mieluummin pitänyt oman äitinsä, kaikkine lieveilmiöineen päinvineen. Mielessä käväisi haikeus, mutta hän ajoi sellaiset tunteet nopeasti pois. Aika aikaansa kutakin, eikä taaksepäin vilkuilemista ollut mitään hyötyä. Hänen elämänsä oli nyt tässä, keskellä lumihankia Suomen jäätävässä ilmastossa.

Pakkaslukemat eivät tipahtaisi, vaikka hän kuinka noituisi kylmyyttä, joten Jenni käveli päättäväisesti kohti seuraavaa vapaata taksia, jonka ehti napata juuri ennen yrmeän näköistä solmio-miestä.

– Rautatieasemalle, hän sanoi kuljettajalle.

He ajoivat pitkään hiljaisuuden vallassa, sitten keski-ikäinen mieskuski avasi suunsa.

– Oliko hyvä loma? Niin, etelästähän sinä tuosta asutuksesta päätellen olet tulossa. Ei toppatakkia, ei edes käsineitä.

– Aurinkorannikolta minä tulen, mutten ollut siellä lomalla, vaan töissä, Jenni selitti.

– Eikös työntekokin ole vähän niin kuin lomaa, kun aurinko paistaa ja meri kimmeltää?

– Voi sen tietysti niinkin ajatella, Jenni myönsi.

Listaan olisi vielä voinut lisätä, että työ tuntui lomalta, kun rakkaus kukoisti. Sitten kun se alkoi kupruilla, arki muuttui kai-kin puolin puisevaksi. Ei siinä aurinkokaan auttanut.

– Minkä ihmeen takia joku palaa Suomeen tähän aikaan vuodesta, keskellä kylmintä talvea? kuljettaja ihmetteli. – Eikö siellä olisi ollut töitä kevääseen saakka? Olisit tullut sitten vasta muuttolintujen kanssa samaa matkaa. Niin minä olisin tehnyt.

Ja niin olisi tehnyt moni muukin, Jenni tiesi.

– Ai että tulet takaisin Suomeen? ystävät olivat hämmästelleet.
– Miksi ihmeessä?

Jos Jonin kanssa nyt kävikin niin kuin kävi, ei kai sen silti tarvinnut merkitä sitä, etteivät he kaksi olisi voineet jatkossakin asua samassa maassa ja jopa samassa kaupungissa?

– Kun isä ja Anneli tarvitsevat apua, Jenni oli selittänyt, ja sen selityksen ystävät olivat ymmärtäneet.

Sen hän jätti sanomatta, että yhtä hyvin naapurin Seija olisi voinut huolehtia talosta sillä välin, kun isä ja Anneli lomailivat. Niin tähän astikin oli tehty.

– Olisi turvallista viettää lomaa, kun tietäisi, että täällä ovat hommat hanskassa, isä oli perustellut puhelimessa, ja Jenni oli luvannut palata.

Isä osasi lukea häntä kuin avointa kirjaa ja tiesi, että hän tarvitsi jonkin järkevän syyn kotiin palaamiseen. Pelkästään se, että hänen sydämensä oli pirstaleina, ei riittänyt.

Jos Jenni olisi palannut Suomeen ainoastaan Jonin takia, hän olisi tuntenut itsensä naurettavan avuttomaksi naiseksi, joka oli ihan liian herkkä maailman tuuliin. Kun isä tarvitsi häntä, hänellä oli oikea syy palata. Isä tiesi sen ja oli tehnyt ratkaisun hänen puolestaan, jotta hän säilyttäisi kasvonsa. Ainakin omissa silmissään, Jenni naurahti itsekseen.

– Tuli ikävä kotiväkeä, Jenni sanoi sitten lyhyesti taksikuskille.

Hän ei välittänyt alkaa selittää ventovieraalle ihmiselle alusta lähtien sitä, miksi oli lähtenyt ja miksi palannut.

– Poikaystävä odottaa vai?

– Itse asiassa se poikaystävä kyllä jäi Espanjaan, Jenni vastasi.

– Siis *entinen* poikaystävä, hän vielä täsmensi.

– Joku gigolo tietysti, mies tuhahti.

Kas, ettei saman tien lisännyt, että oli se kumma, kun suomalainen mies ei kelvannut.

Jenni paljasti, että oli kyllä seurustellut ihan suomalaisen miehen kanssa. Jonin takia hän oli lähtenyt Aurinkorannikolle, Jonin takia asunut siellä kaksi vuotta, ja Jonin takia hän oli nyt tulossa takaisin. Mutta sitä hän ei ikinä sanoisi kenellekään ääneen.

– Ai, oliko se mieskin siellä töissä? taksikuski kysyi.

– Jep.

– Minkähänlaisiin hommiin sinne voisi lähteä? kuljettaja mietti. – Pääsisi pois tästä viheliäisestä pakkasesta. Vaikka muija ei kyllä taitaisi tykätä, kun niin vain ottaisin hatkat ja häipyisin aurinkoon. Ja koko perhettä sinne nyt ei millään voi viedä, kun on lasten koulut ja kaikki, ja vaatii se rahaakin semmoinen. Ja eikös niillä ole Espanjassa työttömiä yllin kyllin omasta takaa, joten ei kai sieltä mitään työtä edes saisi.

– Minä tein ruokaa suomalaisille eläkeläisille, ihan niitä samoja pöperöitä kuin Suomessakin tehdään, Jenni paljasti. – Minun poikaystäväni omisti sen ruokapaikan.

– Jassoo, ilmankos ette sopineet saman katon alle sen jälkeen, kun tuli ero.

– Niin. Jotenkin niin se varmaan meni. Plus että halusin koti-Suomeen lähemmäs perhettäni, jonka olen nähnyt viimeksi syksyllä. Vietin joulunkin etelässä, kun olin jo hyvissä ajoin luvannut olla joulun töissä.

Ei Joni kyllä olisi mitenkään voinut pakottaa Jenniä jäämään. Jos hän olisi päättänyt palata jouluksi Suomeen, Joni ei olisi pystynyt sitä estämään. Jenni oli harkinnut sitä vaihtoehtoa, mutta vain hetken. Sydän oli joulukuun alkupuolella ollut vielä niin riekaleina, että hän uskoi itkevänsä kaikki joulunpyhät, olisi hän sitten ollut kummassa maassa tahansa.

Nyt töissä oli ollut niin kiireistä, ettei hän ollut ehtinyt surra. Vaikka ihmiset Aurinkorannalla olivat lähteneet viettämään eläkepäiviään pois Suomesta, he halusivat silti suomalaisen joulun kaikkine krumeluureineen. Lanttulaatikko etelän auringon alla aiheutti omat haasteensa, mutta pakko sitäkin oli saada pöytään, muuten joulu ei olisi ollut joulu.

Ilman kiirettäkin niiden ihmisten keskellä ei kerta kaikkiaan olisi voinut rypeä murheessa ja itsesälissä. Kun katseli, miten

joukko kaljupäisiä eläkeläismiehiä koikkelehti piirileikkiä kuusen ympärillä, ei voinut olla tulematta hyvälle tuulelle. Kaikki Espanjaan muuttaneet eläkeläiset eivät olleet herttaisia enkeleitä, mutta jouluna kaikilla oli ollut hyvä tahto ja iloinen mieli. He olivat olleet kuin yhtä suurta perhettä.

Vasta rojahdettuaan aattoyönä umpiväsyneenä sänkyyn Jenni oli ehtinyt miettiä, millainen joulu Haikankoskella oli mahtanut olla.

– Ensimmäinen joulu ilman sinua, Anneli oli huokaissut puhelimessa.

Edellisjouluksi Jenni oli tullut kotiin, kun isä oli sitä niin kovasti toivonut.

– Jos ei olisi näitä jouluvieraita, me olisimme varmasti aivan onnettomia, Anneli oli sanonut. – Onneksi ei tarvitse olla kahdestaan.

Joulusta oli nyt kolme viikkoa, ja Haikankoskella elettiin vuoden hiljaisinta aikaa. Vasta kun hiihtolomat käynnistyisivät, mökeissä olisi taas asukkaita. Tässä välissä isällä ja Annelilla oli tapana lentää pariaksi viikoksi jonnekin lämpimään. Tällä kertaa he olivat valinneet kohteeksi Malesian.

Jenni oli tuntenut pientä kateutta sen kuullessaan, vaikka hän soikin niille kahdelle ilomielin vähän lepoa. Varsinkin kesäkuukausina Haikanniemi oli kuin mikäkin hotelli: ihmisiä tuli ja meni ja ruokaa piti tehdä joka välissä. Jenni ei kaikkien näiden vuosien jälkeenkään ymmärtänyt, miten Anneli pystyi siinä tohinassa pitämään kaikki langat käsissään. Hän ei muistanut nähneensä Annelia koskaan neuvottomana. Se nainen tiesi aina, mitä seuraavaksi piti tehdä.

Isä oli Tampereen rautatieasemalla Jenniä vastassa.

– Anneli ei sitten tullut...? Ajattelin, että hänellä voisi olla jostain asioita kaupungissa ja että hän hoitaisi ne samalla kertaa, Jenni jutteli.

Haikankoskelta oli kolmen vartin matka kaupunkiin, ei sieltä joka päivä lähdetty liikenteeseen.

– Anneli jäi kotiin lepäämään, isä totesi.

Lepäämään? Se sana sopi Annelin kaltaiseen tehopakkausseen niin huonosti, että Jenni kääntyi vaistomaisesti katsomaan isäänsä. Eikö vain isä ollutkin vanhentunut ja muuttunut jotenkin harmaaksi? Jenni ei ollut huomannut sitä halatessaan isää parkkipaikalla. Ja miksi isä näytti noin huolestuneelta? Silmien välissä oli syvät rypyt, ja hiljainenkin tämä oli. Yleensä isä puhui paljon, mutta pyöritti nyt vaiti rattia. Ei kai tämä nyt omaa tytärtään sentään jännittänyt, vai mistä tässä nyt oli kyse?

– Miten niin lepäämään? Jenni kysyi varovasti. – Mikä Annelia niin väsyttää?

– Minä en tiedä, pitäisikö minun puhua tästä. Ehkä hän haluaisi kertoa itse, mutta kaipa sinun on hyvä tietää.

– Hyvä tietää mitä? Jenni parahti.

Isän ääni kuulosti vakavalta, aivan kuin joku olisi ollut tekevässä kuolemaa. Jos jotain kauheaa oli tapahtunut, kai siitä nyt kuitenkin olisi kerrottu Jennille? Hänhän oli harva se ilta skypettänyt jommankumman kanssa.

– Anneli oli ennen joulua leikkauksessa.

Isä nieleskeli siihen malliin, että kyse ei varmaankaan ollut viattomasta suonikohjuoperaatiosta tai liikavarpaan poistosta.

– Se oli... kohtusyöpä.

– Eikä! Miksei minulle ole kerrottu?

– Anneli ei halunnut huolestuttaa sinua. Kun... no, sinä tiedät.

– Voi kamala sentään, miten hän voi?

– Olosuhteisiin nähden ihan hyvin. Hänet leikattiin, ja jatkohoidot alkavat sitten aikanaan. Lääkärit sanoivat, että Anneli voi aivan hyvin lähteä tälle matkalle, kun se kerran oli ehditty varata ennen kuin ne kaikenlaiset oireet alkoivat. Minä olen varma, että hän selviää kyllä. Hän meni heti lääkäriin, niin kuin järkevillä naisilla on tapana tehdä. Kasvain löydettiin saman tien, ja kaikki menee ihan hyvin, tietenkin menee.

Isän ilme kyllä kertoi ihan muuta, ja se oli täysin ymmärrettävää. Olihan se nyt niin väärin, että sama mies joutui jo toistamiseen tekemisiin samantapaisen sairauden kanssa.

– Voi isä...

Jenni ojensi kätensä kohti rattia ja puristi isän kättä. Isä vastasi hänen puristukseensa.

– Olen niin iloinen, että sinä tulit takaisin kotiin. Tietysti olen pahoillani, että sinulle ja Jonille tuli ero, mutta kyllä sinä varmasti selviät siitä, isä sanoi.

– Olen selvinnyt jo, Jenniltä pääsi.

Viimeistään Annelin sairaudesta kuuleminen oli saanut hänet käsittämään, että oli ihan hemmetin yhdentekevää, oliko Joni pettänyt häntä yhden vai useamman naisen kanssa. Mitä väliä, mitä hiton väliä!

– Olisin tullut heti kotiin, jos olisin tiennyt Annelin sairaudesta. Olisin voinut auttaa jouluvalmisteluissa ja kaikessa, Jenni sanoi sitten.

– Seija oli meillä koko joulun, ja hänen tyttärensä myös. Kaikki meni ihan hyvin. Eikä Annelikaan mikään vuodepotilas ole ollut, se ei edes olisi hänen tapaistaan. Minun piti välillä oikein pakottaa hänet lepäämään, kun hän vain halusi touhuta ja hössätä. Tiedäthän sinä hänet.

– Tiedän, Jenni nauroi. – Tiedän minä.

Maatilan talvi on täynnä suuria tunteita ja salaisuuksia

Rakkaudessa isosti pettynyt Jenni jättää Espanjan lämmön ja palaa hyiseen koti-Suomeen. Hän on lupautunut huolehtimaan suvun maatilamajoituksesta, kun muu perhe suuntaa ansaitulle etelänlomalle. Maatilalla Jenni aikoo toipua ja aloittaa elämässään uuden luvun.

Jennin suunnitelmat menevät sekaisin, kun tilalle majoittuu salaperäinen mies. Vieras on kuuluisa kirjailija Iiro Tahvonen, joka kuitenkin salaa oikean identiteettinsä Jenniltä. Ei kauaakaan, kun ihastuksen kipinät leijailevat parivaljakon välillä, mutta kestääkö orastava rakkaus salaisuuksien painon?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.